

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K., s. r. o.**, zast. Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem v Ledči nad Sázavou, Hůrka 218, proti žalovanému **Ministerstvu financí**, se sídlem v Praze, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2006, č. j. 9 Ca 262/2005 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2005, č. j. 54/59 300/2004-543. Tímto rozhodnutím žalovaný nepovolil dle ustanovení § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 18. 8. 2003, č. j. 1821/02/FR/120.

Městský soud v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, napadené rozhodnutí žalovaného nezasáhlo do subjektivních hmotněprávních oprávnění a povinností stěžovatele. Žalobu stěžovatele podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

V kasační stížnosti stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem městského soudu ohledně absence legitimace k žalobě ve správním soudnictví. Má za to, že napadeným rozhodnutím

bylo zasaženo jeho subjektivní právo. Rozhodnutím žalovaného byl legalizován protiprávní stav, který se úzce a jednoznačně dotýká stěžovatelových subjektivních práv, tedy jemu neoprávněně stanovené platební povinnosti v částce 509 250 Kč, jež mu byla uložena zaplatit dodatečným platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v Kroměříži č. j. 113489/320911/2580 ze dne 4. 12. 2001. Stěžovatel se domnívá, že jsou naplněny podmínky dle ustanovení § 65 s. ř. s. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit k novému projednání.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 5. 4. 2007. Odkázal na ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. a zdůraznil, že napadené rozhodnutí je pouze procesním úkonem vyjadřujícím tu skutečnost, že nejsou dány důvody pro vedení dalšího daňového řízení. Pravomocný platební výměr ve spojení s rozhodnutím FR zůstaly beze změny. Odkázal dále na ústavní nález č. j. III. ÚS 259/2000 ze dne 24. 1. 2001 a č. j. IV. ÚS 516/03 ze dne 9. 6. 2004. S rozhodnutím městského soudu souhlasí a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti.

V případech, kdy je předmětem kasační stížnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby, lze v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. přezkoumávat toliko jeho zákonnost. Obecně lze konstatovat, že rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu by bylo nezákonné v těch případech, kdy by soud přistoupil k aplikaci normy (§ 46 odst. 1 písm. d s. ř. s.), jejíž hypotéza nebyla naplněna skutkovými okolnostmi. Ačkoli se stěžovatel v kasační stížnosti výslovně výše citovaného důvodu nedovolává, lze z obsahu kasační stížnosti, kdy nesouhlasí se závěry městského soudu o tom, že napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do jeho subjektivních hmotných práv, dovodit, že pochybuje naplnění podmínek pro odmítnutí žaloby a tudíž i zákonnost takového postupu.

Po konstatování přípustnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu důvodů kasační stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Při právním posouzení projednávané věci Nejvyšší správní soud vycházel zejména z ustanovení § 65, § 68 a § 70 písm. a) s. ř. s., která byla v daném případě městským soudem aplikována. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je ze soudního přezkoumání vyloučeno. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nemají povahu rozhodnutí, byť z čistě formálního hlediska rozhodnutími nepochybně jsou, pouze však nejsou takovými rozhodnutími, která zakládají žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Právě takovým úkonem je rozhodnutí správního orgánu, jehož přezkumu se stěžovatel domáhá.

Procesním právním předpisem, který upravuje řízení ve věcech daní a poplatků, je zákon o správě daní a poplatků. Ten upravuje možnost podat proti rozhodnutí správce daně řádné opravné prostředky a tzv. mimořádné opravné prostředky, mezi nimiž je zařazeno

i „přezkoumávání daňových rozhodnutí“ podle § 55b. V řízení o přezkoumávání daňových rozhodnutí (§ 55b zákona o správě daní a poplatků) může být pravomocné rozhodnutí zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno, případně potvrzeno, a to na základě žádosti daňového subjektu nebo z vlastního podnětu kteréhokoli správce daně. Rozhodnutí o tom, zda přezkoumání bude povoleno nebo nařízeno, vydává vždy instančně vyšší správce daně. Proti takovému rozhodnutí není přípustný opravný prostředek. Je-li přezkoumání povoleno nebo nařízeno, nastává odkladný účinek vůči rozhodnutí přezkoumávanému. Po povolení nebo nařízení přezkoumání provádí nové řízení správce daně, který rozhodl v posledním stupni; je vázán právním názorem toho, kdo přezkoumání povolil nebo nařídil. Proti výsledku přezkoumání se lze odvolat.

Z uvedeného je zřejmé, jak již ostatně konstatoval městský soud, že rozhodování se tu rozpadá do dvou fází: v první se rozhoduje (na vyšším stupni soustavy finančních orgánů) o tom, zda přezkoumávání vůbec bude povoleno či nařízeno, tj. zkoumá se zákonnost postupu a rozhodnutí vydaného v předchozím řízení, tj. řízení v němž daňový subjekt mohl na ochranu svých práv ze stejných důvodů využít opravný prostředek a případně i žalobu; ve druhé fázi, a to jen tam, kde přezkoumání vůbec je povoleno nebo nařízeno a řízení tedy znovu „otevřeno“, se rozhoduje o tom, zda původní přezkoumávané rozhodnutí bude změněno nebo zrušeno (a to u orgánu, který původně rozhodl v posledním stupni). Shledá-li orgán, který má rozhodnout o povolení přezkumu, že pro přezkoumání nejsou důvody, žádost zamítne (popřípadě přezkoumání nepovolí).

Formalizovaný způsob odložení nedůvodné žádosti však nic nemění na charakteru řízení podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, který vyplývá ze zákona; v řízení o povolení přezkumu nejde o nic jiného než o rozhodování o tom, zda bude opětovně zasaženo do práv, do nichž bylo zasaženo již původním vyměřením a kde původní vyměření mohlo být z dispozice daňového subjektu podrobeno soudní ochraně. Takový výrok již svoji podstatou vůbec nemůže zasáhnout subjektivní práva daňového subjektu, tj. nemůže být způsobilý zasáhnout subjektivní práva daňového subjektu ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Zásahem do subjektivních práv daňového subjektu by byl až výsledek přezkumného řízení, tj. rozhodnutí, kterým správce daně přezkoumávané rozhodnutí mění, ruší či potvrzuje, takové rozhodnutí je však soudní ochraně podrobena (dle rozsudku NSS č. j. 9 Afs 10/2007 - 72 ze dne 15. března 2007).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup městského soudu při odmítnutí žaloby shledává zákonným, plně korespondujícím se závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 56/2004 - 114 ze dne 19. 12. 2006, dle kterého *„Rozhodnutí, jímž se žádost o přezkoumání rozhodnutí postupem podle § 55b zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, zamítá, je vyloučeno ze soudního přezkoumání ve správním soudnictví § 70 písm. a) s. ř. s., protože materiálně nemá znaky „rozhodnutí“ podle § 65 odst. 1 s. ř. s.“*.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti

nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, jak je výše uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu